

і жанрів. Це робить творчість Beyoncé різноманітною та дозволяє їй залишатися однією з найвпливовіших артисток сучасної естради.

Індивідуальний виконавський стиль співачки характеризується органічним поєднанням багатьох стилів сучасної поп- та рокмузики, серед яких — R&B, хіп-хоп, фанк, соул, реггі, блюз, кантрі, тощо. Постійно знаходячись у творчому пошуку, Beyoncé трансформує та вдосконалює свій виконавський стиль відповідно до нових артистичних ідей та експериментів.

Творча діяльність Beyoncé є вагомим явищем сучасної світової музичної культури. Тож визначення особливостей виконавського стилю цієї видатної співачки стає суттєвим чинником осягнення музичного мистецтва XXI ст.

H. Abid

REPRESENTATION OF TURKISH POP-VOCAL ART IN THE ARTISTIC CONTEXT OF POSTMODERNITY

Г. Абід

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ЕСТРАДНО-ВОКАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА ТУРЕЧЧИНИ В ХУДОЖНЬОМУ КОНТЕКСТІ ПОСТСУЧАСНОСТІ

In the context of complex artistic and transformational processes occurring in the sphere of musical art of postmodernity under the influence of multicultural tendencies and the East—West dialogue, the comprehension of the essence and specificity of Turkish pop-vocal creativity and performance acquires particular significance as an original national phenomenon and a phenomenon of world musical culture.

The artistic and stylistic specificity of Turkish pop music, an important component of which is vocal performance practice, is determined by the organic combination of Western and Eastern musical traditions. A significant influence on its formation was exerted by the deep folkloric foundations of the musical art of the countries of the Middle and Near East, as well as by the traditions of Islamic culture and religion, which have affected the character of Turkish vocal art and a number of its specific musical and semantic features, such as meditateness, narrativity, the predominance of a recitative type of musical speech, and the ornamentation of melodic lines. In the formation of the Turkish vocal performance tradition in general and in the pop sphere in particular, an important role is played by the specific manner of performance in which, for many centuries, duas and surahs from the Qur'an—the sacred book of Muslims—have been recited.

The folkloric foundations of traditional Turkish music, firmly and productively integrated into the creativity and performance of contemporary pop musicians, are reflected at the levels of composition, genre stylistics, the use of national instruments, and specific performance techniques. The special artistic quality of contemporary pop-vocal compositions and the specificity of performance practice are determined by reliance on ethno-traditional Turkish melos and its pitch foundation—the folk modal system—as well as the Eastern traditions of maqams from the Hijaz, Nahawand, and Rast families (the most ancient modes of traditional Turkish music as well as Iranian (Persian), Syrian, Iraqi, Yemeni, Egyptian, and Sufi musical traditions).

A marker of the semantic-dialogical connections between Turkish pop-vocal practice and folkloric traditions is the wide involvement of national musical instruments in the artistic and performance process (saz or bağlama, their electronic modifications including the electro-saz, as well as kamança, the ney flute, davul, zurna, oud, qanun, tar, darbuka,

etc.), which enhances the phonic properties of performed works and emphasizes their timbral and coloristic uniqueness.

An essential feature of the integrative nature of Turkish pop-vocal music is the combination of folkloric melos and performance stylistics characteristic of national music with lexical elements and the significance of artistic phenomena of Western vocal-instrumental culture (both academic and, above all, non-academic traditions). The latter are reflected primarily in the use of intonational-rhythmic and genre elements, as well as artistic and stylistic techniques and expressive means characteristic of world popular music, jazz and rock music, as well as the genre and stylistic traditions of soul, blues, indie, and other directions in the diversity of their mixtures and artistic reflections.

The artistic palette of the leading genre and stylistic directions of Turkish music that influence the pop-vocal sphere and its integrative stylistic nature includes:

Pop music, conditioned by the symbiosis of traditional ornamental Turkish melody with contemporary trends of Western popular music;

Rock music and its nationally distinctive branches, in particular the “*Black Sea rock*” (initiated by the outstanding Laz-origin singer and composer Kazım Koyuncu as a result of the synthesis of rock and ethnic music of the peoples of the Eastern Black Sea region) and “*Anatolian rock*” (one of whose founders and representatives is the Turkish rock musician, singer-songwriter, actor and television producer Barış Manço). The emergence of Anatolian rock in the second half of the XX century was determined by the fusion of the stylistics of Turkish and Kurdish folk music with the stylistics of classical rock (under the influence of the creative activity of Western rock groups such as The Beatles, Led Zeppelin, The Rolling Stones, Yes, The Shadows, Status Quo, etc., which were popularized in Turkey);

Arabesque, as an original direction that spread in the Turkish artistic space as an Arabic style and was initiated by Turkish musicians under the influence of the traditions of Arab-Muslim and Balkan musical cultures.

Among the most prominent representatives of various directions of Turkish pop-vocal music of postmodernity, who have gained wide recognition in the national and global artistic space and embody its individual-personal representation, are Ajda Pekkan, Ahmet Kaya, Aşkın Nur Yengi, Bülent Ersoy, Gökhan Kırdar, Evrencan Gündüz, İbrahim Tatlıses, İlyas Yalçıntaş, Kenan Doğulu, Murat Boz, Levent Yüksel, Mustafa Sandal, Müslüm Gürses, Ömer Zülfü Livaneli, Sıla Gençoğlu, Sena Şener, Sezen Aksu, Sertab Erener, Teoman, Hadise, Hande Yener, Şebnem Ferah and others.

The “Emperor of Turkish Music” is the universal artist İbrahim Tatlıses—songwriter, popular amateur singer with a unique voice of an extremely wide range, actor, film director, businessman, and political figure. The performance creativity of this artist, focused on performing compositions in the styles of arabesque, pop music, and Turkish folk music, is widely known far beyond the borders of the Republic of Turkey, particularly in Arab countries, Iran, and in the regions of the South Caucasus and Central Asia.

The songwriter, producer, and pop singer **Sezen Aksu** is recognized on both the national and European scale, including in Ukraine. She is known as the performer of a huge number of hits that constitute the “golden fund” of modern Turkish pop music.

Almost cult-like in Turkey is the figure of the famous Turkish musician **Hüsamettin Tarkan Tevetoğlu**, known as **Tarkan** (the “Prince of Turkish Pop Music”), a composer, producer, and performer of many examples of world pop music, as well as the only musical performer from Turkey who has received the prestigious “The World Music Awards”.

Among the most popular performers in the arabesque style in Turkey is Müslüm Gürses (who received the popular nickname “Father Müslüm”), as well as Bülent Ersoy — a famous Turkish performer of classical Turkish music (academic Ottoman music) and compositions in the arabesque style, who, thanks to her powerful voice, is deservedly considered the “Diva” of Turkish music.

Е. Литвин

**МІЖДИСЦИПЛІНАРНА ІНТЕГРАЦІЯ
ЯК ОСНОВА СТАНОВЛЕННЯ ВИКОНАВСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
ЕСТРАДНОГО ВОКАЛІСТА**

Е. Lytvyn

**INTERDISCIPLINARY INTEGRATION AS THE BASIS FOR THE FORMATION
OF THE PERFORMING CULTURE OF A POP VOCALIST**

У сучасному музикознавстві поняття «виконавська культура» трактується як багатовимірний феномен, що охоплює рівень технічної майстерності, художньо-естетичне мислення, стильову компетентність, сценічну поведінку, комунікативність, інтерпретаційну глибину та особистісну зрілість виконавця. У працях останніх років наголошується, що виконавська культура є інтегративною характеристикою музиканта, яка формується на перетині професійних знань, виконавських умінь, творчої самореалізації та здатності до рефлексії. Вона постає як результат синтезу музично-теоретичної підготовки, художнього досвіду, сценічної практики й особистісних якостей, що забезпечують переконливість та ефективність комунікації з аудиторією. У контексті естрадного вокального мистецтва виконавська культура набуває особливої специфіки, адже поєднує музичний, сценічний, іміджевий та технологічний компоненти, що функціонують у просторі масової культури та сучасної медіареальності.

Становлення виконавської культури естрадного вокаліста доцільно розглядати як складний процес формування цілісної творчої особистості, здатної до художньої інтерпретації, стильової гнучкості та професійної мобільності. У цьому контексті особливого значення набуває міждисциплінарна інтеграція, що розуміється як системна взаємодія різних галузей знань і видів мистецької діяльності в межах професійної підготовки артиста. Йдеться про поєднання музично-теоретичних дисциплін, інструментальної практики, ансамблевого й хорового співу, диригування, сценічної майстерності, психології творчості та сучасних музично-технологічних засобів. Такий підхід забезпечує цілісне формування виконавської культури, в якій кожен компонент підсилює інший.

Інструментальна підготовка відіграє важливу роль у розвитку професійного мислення естрадного вокаліста. Володіння фортепіано чи іншим музичним інструментом сприяє глибшому розумінню гармонічної структури твору, ладо-ритмічних особливостей, фактури акомпанементу, що підвищує рівень творчої самостійності. Інструментальна практика формує музично-аналітичне мислення, розширює слуховий досвід і допомагає співакам усвідомлено працювати з матеріалом, а не лише відтворювати вокальну партію. Здатність самостійно розібрати твір, підібрати тональність, адаптувати акомпанемент є важливою складовою професійної автономії сучасного артиста.